Poeme de
Horia Zilieru

Frescă în azur

în trup de pasăre mireasa
doarme — o roză cosmică pe voci de aur —
înecul duce foile de laur
vicleana miere şi naive arme.
Aşteaptă ruga lacrimi împietrite
zăpezile cu tobele întoarse
întunecimea leagă în orbite:
linţoliu de tristeţi /stamine arse.

Opaiţe percuţii de aramă
vocale corzi vor viola pe creste
când plâng catapetesmele la
vamă înaltul cerului dintr-o
poveste.

Cu umbra stranei va pleca şi orbul
sfios şi şovăelnic să învie
biserica din gropi/pupila vie
potirul mistic solitarul corbul.

Icoană pe sticlă

Erai cândva un foc *dar cine-i El*?
cenuşa îţi arată c-a trecut
înfăţişat cu marele inel
şi leul uriaş în alt trecut

subt pod subt podul unui basm amar
la pândă stă copilul în zadar
cu flori de măr în păr ca *leruri ler*
şi florile de măr vorbesc în cer
când urcă jertfa jertfa unui miel
dar cine-i El?

dar cine-i El? cu vocile de fum
îţi dă asinul să-l înhami şi plângi
în carnea pură simţurile cinci
cu miere le astupi *atunci*
acum
cu funia tăcerii te încingi
şi fugi în somn la Domnul Israfel
dar cine-i El?

în istovitul ochi un bob de grâu
stând
pedepsit în pleavă pân-la brâu
femeia — pârgă trece prin măcel
îi umple gura surdă cu pământ
dar cine-i El?

abia se mişcă morile de vânt
ca preotul bătrânul menestrel
toiagul îşi izbeşte în cuvânt
şi semne vechi iau viaţă *hèn kai pàn*
în graiul vechi de şapte mii de ani
dar cine-i El?

Aproape de copilărie

Gura mai are o lină lumină
sus de pe ziduri trezind liliecii
până îţi cade o buclă pe frunte
de alb hyacint.

Arbori în cârje cu ochii de verde
mâini vaporoase ridică la geamuri
sânge-nflorindu-i cavernei deschise
cerbul de piatră.

Blânde hymere-n prăpăstii de spaimă
rup o beteală pe lacuri de zodii
şerpii grădinii spre mierlă aruncă
limbi despicate.

Bocetul trece străfund cimitirul
troiţi înclină ghicindu-ţi să fure
broasca de aur o grea seminţie
dulce de basme.

Neagră-i zăpada în care (o dată...)
înger de pază zideai dintr-o noapte
semn să ridice şoptindu-şi streinul
— o puritate.

Dacă nu, iertarea

Uitară ochii ziua nunţii mele
în piei de fum şi ceaţă înveliţi. —
Eşti tu copile între săbii grele
întâiul meu născut? ce sateliţi

şi-au luat femeia? craniul înconjoară
sudoarea unui stup şi-n carne simt
cum te aşteaptă palida fecioară
albina ta cu trupul de argint.

Pământul meu de naştere în tine
cu spice seci de foame stă sărac,
slăvită izbăvire nu mai ţine
inel şi cingătoare şi toiag.

Şi pleava răscolită peste rane
asinule pe care-am mai trecut
fără cântări de harfe şi timpane
cu faţa plânsă spre un plâns trecut.

Cât mâinile un plug de lemn apasă
că eşti de-acuma plătitor de bir,
silind la luptă o curată rază:
norodul numeros de trandafiri.

Tu oasele să mi le scoţi odată
şi să repeţi: „sunt Însumi Cel ce sunt"
şi să le treci fără suspin în spate
peste versanţii unui munte sfânt.